

ac non precarium habemus) certe quibus in ipsis fortuna manus iniectioem non habet, uehementer nunc obstat familia adaucta earum rerum procuratio: quæ nihil ad eam rem pertinent, quæ mihi cordi est in primis. quãquam tuendæ œconomia fines contraho, quàm fieri potest angustissime: ut uberio rem partem animi contentionis impendendam Philologia, cuius semper antiquissimam curam habui. Proinde μακαρίζω σε φίλτατέ μοι τῷ πατριάρχῳ, πρώτῳ τῆς εὐσεβείας ἢ ἐφθης ἐπιτηδεύσας, καὶ διατελῆς ἀντεχόμενος. ἔπειτα δὲ καὶ φιλοσοφίας τὴν ἐγκατασκευάζουσαν, καὶ τὰ ὑπὲρ τῶν λατῶν δὴ τῶν ἑλλήνων σεμνολογούμενα σωεσκευασμένης. ἢ ἤ σὺ μόνη, ὡς οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ ἐταιρείᾳ ἀσπάζητε καὶ καταβιβάζετε. ἄνευ γὰρ τοῦ ἡμιπφεία τῶν πιθανῶν λόγων καὶ καλῶν, τὸ σεμνόν δὴ πρὸς φιλοσοφίας φησὶ ὀρθῆς καλλωπίζουσα, πρὸς τῶν ἐπιφανῶν σε ποιητικῶν ἐξείρεται ἐν τοῖς πολλοῖς (εἰδὴ τι σοὶ τούτων μέλη) ἔτι καὶ σε διὰ πολλῶν ἀπὸ τῶν ἐνοχλόντων ψυχαγωγίῃ, τῶν τε ἐπίπαρ, καὶ τῶν πρὸς τὸ ἐπιτήδευμα τὸ ἡμέτερον. Vale. Parisijs quarto Idus Feb. Hæc ad te scripsi in uicum meum rediturus, ubi hyberna æstiuâque huius anni studijs meis constitui procul urbis strepitu.

GVLIELMVS BVDAEVS ADOL
PHO ROBOREO
S. P. D.

Haribus epistolam tuam accepi ad uesperam cum libo strenario intrita Agrippinēsi, aromatica & cōfecto. Quod opportunius mihi sanè redditum est, quàm si Calendis Ianuarijs accepissem: quo die scilicet tu strenā mihi cum epistola destinaueras. Siquidem qui dies sequenti nocti illuxit, primus is fuit ineuntis ieiunij quadragenarij: quod uelut decumanum tempus ecclesia

Seruatori nostro sacrauit, & dicauit. At eo tempore esitari solere huiuscemodi bellaria, ex literis tuis noui: & mihi cōsentanea temporī esse uisa sunt. Id ego libum ominis gratia, fanciendāq; inter nos amicitiae libatū, statim inter eximios amicos partitus sum, qui lautis ipsi sepe muneribus impertire me solent: quo latius scilicet humanitatis tuae officium pateret: cum alioquin ipse cibus aromate conditis non nisi parce uescar, quod experimento longo ea cōperi grauedinem mihi ciere. Velim autem ita existimes, tanta me animi grati suauitate perfusum ob illud munus tuum fuisse, mihi ut magnopere in eo gratulatus sim. Et muneris gratiam non dico auxit & adornauit, sed penè obscurauit & imminuit literarum tuarū comitas, in memoriā me reducens humanitatis tuae, singularisq; facilitatis atq; exosculandae: quam in te animaduerti, cum ad me uisendum adisses anno superiore hominem tibi ignotum. Qui etiam ultro beneficiq; loco poposcisti laborē describendi libelli, quem ad Erasmus Roterodamum missurus eram, quo me ea cura leuares: quum alioquin etiam in aditibus, congressibus, colloquij ratione, illustrem quādā & eminentem in ore, in uerbis, in oculis, omniq; in corporis affectione probitatis notam praeferebat. Obsecro te mi Adolphe, ecquid in me, aut in meis scriptis uidisti, & aestimasti dignū ea obseruantia, quam tu mihi uel absenti exhibes: praesertim cum nec opera mea usus sis, nec plumeo ramento rationes tuas aucturus, aut adiuturus ob meā amicitiam: Equidem nihil te eiusmodi uidisse scio, nisi si errore lapsus es. Quare istius uoluntatis tuae conciliationē tam propensam, nec ingenio meo, nec industriā, nec officio acceptam unquā referam: sed ingenij tui candori, quo si tu ipso in patria quoq; saepe uteris (ut omnino facere te opinor) necesse est apud omnes ordines istic esse te charissimum. Vale. & existimato non admodum à proposito te

aberrasse, cum animi tui beneuolentiam effundendam in me censuisti, ut quidē in hominē externum. In uilla nostra decimoquarto ab urbe lapide, octauo Calend. Martias.

GVLIELMVS BVDAEVS CLAV
DIO CANTIVNCVLAE S.

Pistolium tuum tertio Calendas Februari-
as scriptum, accepi circiter dimidiatum mē-
sem Martium. Præterea nihil à te literarum
accepiisse memini post illud epistolium, quod
obiter ad te scripsi equo iam admissio: cum
per urbem nostram iter facerem, eo tempore exinanitam
fuga hominum propter pestem in uillas secedētium. Cor-
radum tuum nec uidi, nec literas tuas habui: id quod te
magnopere conturbare nō debet. Nam diu iam hoc in ui-
co domicilium potius & magis frequēs habeo, quàm in
urbe, etiamsi utrobique domum habeo: nec in urbē, nisi in-
uitus commeo, & negociorum causa. Quæ tamen domi
meæ literæ ibi redduntur, ad me nō longo interuallo mit-
tuntur ab ijs, quos ibi collocaui. Hoc modo quotidie lite-
ras accipio ab amicis exteris, iuxta & municipibus meis.
Tu uelim tibi psuadeas Claudii mihi charissime, siue Cor-
radum, siue aliū mihi cōmendes, libentem me facturū (id est
tuo merito, quod ultro me ad amicitiam singulari humanitate
puocasti) ut homines à te mihi cōmēdati, intelligant te mi-
hi charū esse: meque ita esse animatū, ut bene & accurate me-
reride te cupiā: ne tibi cessisse in hac uicissitudine uidear
exhibendæ humanitatis & bñuolentiæ, cū res ita tulerit.
Reliqs in Pandectas Cōmētarios nec edidi, nec editurus
sum, nisi alia mihi opinio sedere in p̄cordijs cœperit. Qua-
re uan⁹ iste rumor, aureis uestras pepulit. Volo em̄ ijs gra-
tificari, quod mihi hoc laudis argumentū subducere gestiunt: